

Regretele zeilor

Daniel Vișan-Dimitriu

O, zeu trufaș, de ce a trebuit
copacul meu, ce se-nălța în crâng
atât de mândru și de împlinit,
să mi-l distrugi? Știai că am să-l plâng?

Ce ți-a făcut? De ce mi l-ai trăznit
cu biciul tău? Era nevinovat,
era frumos și-adesea, fericit,
din umbra lui, la ceruri m-am rugat.

Acum, gândind la tine, zeu trufaș
c-un trai ce-l vrei intens, mă-ntreb: "Poți, oare,
acolo, în al zeilor sălaș,
să n-ai, în viață, nicio remușcare?"

Credeam că ai. o vreme-am așteptat
să umpli golul, îți era ușor:
pe-același loc, puteai să fi plantat
un altul, mic, să nu-mi mai fie dor

Și, poate, peste-un timp l-aș fi uitat
pe cel ce-a fost. Puteai, nu, zeu trufaș?
Dar ție,-n lumea ta, nu ți-a păsat,
tu ești etern! "Regretele, zeii?! Aș!"